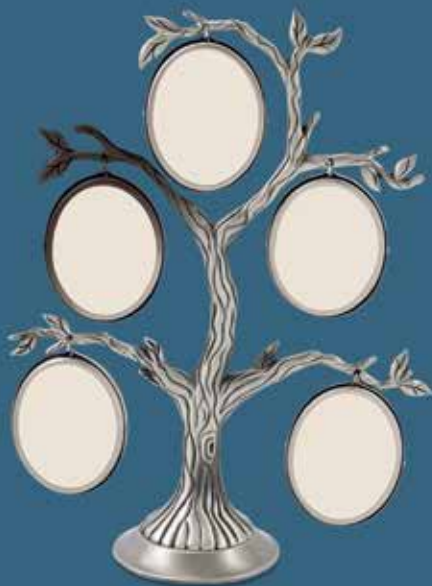

Kara Geçmişim

Acı Çikolata 3

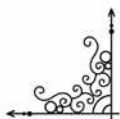
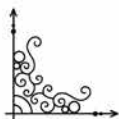
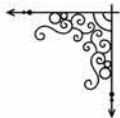
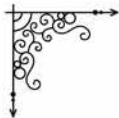

LAURA ESQUIVEL

Roman

Çeviri: HAVVA MUTLU

♥ can
çağdaş

LAURA ESQUIVEL

KARA
GEÇMİŞİM

Can Çağdaş

Kara Geçmişim, Laura Esquivel

İspanyolca aslından çeviren: Havva Mutlu

Mi negro pasado

İlk (bu çeviride kaynak alınan) baskı: Suma de Letras, 2017

© 2017, Laura Esquivel.

© 2023, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Casanovas & Lynch Agencia Literaria ve Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2023, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Emrah İmre

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Ayşe Merdit / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6121-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

LAURA ESQUIVEL

KARA
GEÇMİŞİM

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

Havva Mutlu

♥can

Laura Esquivel'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Acı Çikolata, 1994

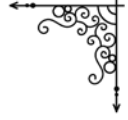
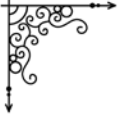
Saklı Lezzetler, 2010

Lupita Ütü Yapmayı Seviyordu, 2016

Tita'nın Günlüğü, 2023

LAURA ESQUIVEL, 1950 yılında México'da doğdu. Anaokulu öğretmeni olarak çocuklar için oyunlar yazmaya başladı. 1970-1980 yılları arasında TV için çocuk programları hazırladı. Çalışmalarında genellikle kadın erkek ilişkilerini irdeledi. 1990'da yayımlanan ilk kitabı *Acı Çikolata*'nın filme uyarlanmasıyla dünya çapında tanınan bir yazar haline geldi. Kitabı, 1994'te ABD'de ABBY Ödülü'nü kazandı. İkinci kitabı *La ley del Amor*'u (1995), *Saklı Lezzetler* (2000), *Estrellita Marinera* (1999), *El Libro de las Emociones* (2000), *Tan Veloz Como el Deseo* (2001) ve *Malinche* (2006) izledi.

HAVVA MUTLU, 1949'da doğdu. Emekli Türkçe öğretmeni ve İspanyolca çevirmen. 1968-1988 yılları arasında öğretmen olarak çalıştı. Aynı zamanda İspanyolca dilinde turist rehberliği yaptı. Pek çok organizasyonda sözlü ve yazılı çevirilerde görev aldı. 1990'lı yıllarda, Güney Amerika ve Meksika televizyon dizilerinin çok yaygın olduğu dönemde TRT ve özel televizyonlar için bu dizilerin Türkçeye çevrilmesinde çalıştı. Carles Sala y Vila'nın *İyi Geceler Julia* ve Cornelius *İmkânsızlar Ambarı* adlı iki çocuk romanını İspanyolcadan çevirmiştir.

1. BÖLÜM

“Ne olduysa Noel *torta*’ları yüzünden oldu.”

“Neden?”

“Soğanın incecik kıyılmış olması gerekirmiş.”

“Eee?”

“Ben koca koca doğramışım.”

“Annen buna mı kızdı yani?”

“Hayır tabii ki! Bana saldırmak için bunu bahane etti sadece. Küp küp doğranmış soğanların büyüklüğü düzeltilemeyecek bir hata değildi, ama o bana bağırmaya başladı. Her zaman mutfağın düzenini altüst edermişim. Onun söylediklerine hiç kulak asmazmışım! Hiçbir şey umurumda değilmiş!”

“Peki, soğanın incecik kıyılması gerektiğini bilmiyor muydun gerçekten?”

“Ne önemi var bunun? Yoksa sen de mi annemin tarafını tutuyorsun? Benim psikanalistim olarak bana yardım etmen gerekmez mi? Annemin benden nefret ettiğini bilmiyor musun? Ne yapmaya çalışıyorsun sen?”

“Yapmaya çalıştığım tek şey, yemekle ilgili sorunlarının kökeninde yatan duygusal nedenleri bulmak.”

“Yemekle ilgili sorunum yok benim!”

“Öyle mi? Hımm! Benim yemek konusunda sorunları olan kişileri tedavi ettiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Hadi! Git ananı tedavi et sen!”

María çantasını kaptı; kapıları çarparak muayenehaneden çıkıp gitti. Merdivenleri inerken bir an durdu. Öfkeden nefes alamıyordu. Kim tavsiye etmişti bu psikanalisti ona? Hatırlayamadı. Hatırlasa hemen şimdi telefon eder, bu kadar salak ve duygusuz birini tavsiye ettiği için onu da bir güzel benzetirdi. Herkes ona karşı cephe almışken, kocası evi terk etmişken, nasıl davranmasını bekliyordu ki? Çiğ sebze yemek, uyuşturucu kullanmak gibi tehlikeli bir şey değildi ve hiçbir zaman yemekle ilgili problemi olduğu anlamına gelmezdi! Bu psikanalisti görmeye bir daha gelmeyecekti! İşte o kadar! Noel kutlamalarına katlanmaya çalıştığı sırada bir de bu kadınla uğraşamazdı!

María her sene bu mevsimde nükseden depresyonuyla başa çıkabilmek için ilaç kullanırdı. Yoksa, tam da bu günlere denk gelen, tüm ailenin katıldığı Noel kutlamalarında hazır bulunmaya katlanamazdı. Fazla kilolarını, özellikle de kocaman karnını kuzenlerinin gözlerinden saklamak için nasıl giyineceğini bilememişti asla. Akrabalardan bazıları ya durumu bilmedikleri için ya da sırf kötü niyetlerinden ona hamile olup olmadığını sorarlardı. María da her defasında, “Evet, hamileyim,” diye cevap verirdi. Sonra da, bu soruyu soran salakların, bir dahaki sene kutlanacak Noel’de çocuğun hâlâ doğmamış olduğunu fark edip etmeyeceklerini merak ederdi. Tam düşündüğü gibi, bu konuyu hiçbiri asla hatırlamazdı. Bu sene ise ilk kez, tüm akrabalarını şaşırtacak bir durum söz konusuydu. Ama zaten şimdiye kadar bunu çoktan öğrenmiş olmalıydı. İlk çocuğu olan Horacio, bu aralık ayının başlarında dünyaya gelmişti. Çok güzel ve sağlıklı bir bebektir ama açıklanamaz bir şekilde kapkaraydı. Kömür gibi kapkara... Kaderine damgasını vuran ay gibi kapkara... İçinde doğduğu bu kara Noel gibi kapkara... Çocuğun doğmasıy-

la María'nın tüm hayatı altüst olmuştu. Annesi sinir krizleri geçirmiş, kocası onu kendisine ihanet etmekle suçlamıştı. O bebeğin birbirlerini seven bir çiftin yasal evliliğinden doğduğuna hiç kimse inanmıyor gibiydi.

María kocasına âşık olarak evlenmiş, çocuğunun doğmasını büyük bir heyecanla beklemişti. Hatta, için için aralık ayındaki bu doğumun, her Noel zamanı tüm akrabalarıyla birlikte yaptıkları kutlamalarda yaşadığı sıkıntılara bile son vereceğini ummuştu. Neyse... Hiçbir şey beklediği gibi olmadı sonuçta. En kötüsü de bebeğini emziremiyor olmasıydı. Yaşadığı duygusal şok onu çok etkilemiş, hormonları altüst olmuş, sütü kesilmişti. Doğum sonrası yaşadığı depresyon tam bir cehennemdi. Yine de bunca sıkıntıya rağmen çocuğuna özenle bakıyor, sürekli ağlayan ve mama içmeyi reddeden bebeği beslemek için her çareye başvuruyor, bebeğin ağlamasına engel olamayınca kendi de ağlamaya başlıyordu. Uzun ağlamaların sonunda gözlerinde yaş tükeniyor ama hıçkırıkları devam ediyordu. O zaman oğlu Horacio'yla birbirlerine merhamet dileyen gözlerle bakmaya başlıyorlardı. María oğlunun başındaki bukleleri okşayarak gözleriyle ondan kendisine yardımcı olmasını istiyordu. Bebek de, sözcüklere gerek kalmadan derin derin ona bakıyor, sonunda boyun eğerek annesinin kendisine verdiği mamayı içmeye razı oluyordu.

Horacio uyurken María merakla oğlunu inceliyordu. Çok gizemli bir bebektir. Onun kendi oğlu olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Doğarken görmüştü onu. Kendi karnından çıkmıştı. Bebeğin tüm organları, daha önce pek çok kez çekilmiş ultrasonlarda da görüldüğü gibi yerli yerindeydi. O ultrason kontrollerinde henüz bir fetüs olan çocuğunun kalp atışları kendisine dinletildiğinde yaşadığı derin mutluluk hissini nasıl da özlüyordu. Kalp atışlarının rengi yoktur. Yalnızca, yaşamı müjdele-

yen muhteşem seslerdir, o kadar. Horacio'nun kalbi de kuvvetle atıyordu. Hamilelik sürecinde her şey çok normal ve yolunda gitmiş, hiçbir aksilik olmamıştı. Bebeğin doğar doğmaz böyle bir kargaşaya sebep olacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Doğum sırasında kocası Carlos da yanındaydı. Doğumu filme alıyordu. Bebek görüldüğü an Carlos'un yüzünün nasıl allak bullak olduğunu çok iyi hatırlıyordu María. Gözleri dehşetle açılmıştı. Film çekmeyi bırakmış, kamerayı indirmiş, María'nın yüzüne bakakalmıştı. María, çok önemli bir şey olduğunu anlamıştı o anda. Ne oluyordu? Bebeği ölmüş müydü yoksa? Oğlunun ağladığını duyunca rahat bir nefes aldı. Peki, bebek iyiyse başka ne olabilirdi ki? Doktorla Carlos, şaşırılmış yüzlerle birbirlerine bakıyorlardı. "Ne oluyor?" diye sordu María. Doktor, soruyu yanıtlamak yerine yeni doğmuş bebeği onun kucağına verdi. O anda Carlos arkasını dönüp dışarı çıktığı için María onun ağladığını görmedi. Oğlunu ilk gördüğü an nasıl tepki vereceğini bilemedi. Bir yandan bebeği sevgiyle kucaklarken aynı zamanda son derece şaşkındı. Bu büyük şaşkınlığın nedeni, bebeğin teninin rengiydi. Carlos da, kendisi de beyaz tenliydi. Üstelik Carlos sarışındı; María'nın da gözleri yeşildi. Nasıl olmuş da Horacio böyle kapkara olmuştu? Günlerce bu soruya bir cevap aradılar. Akıllarına ilk gelen bir DNA testi yaptırmak oldu ama Carlos buna şiddetle karşı çıktı. Bir yandan merak ediyor, öte yandan ailesinin geçmişinde bir zenci olmasından korkuyor, Pandora'nın kutusunu açmak istemiyordu. Ancak daha iyi bir çözüm yolu da yoktu. İşte psikanaliste gittiği o gün María'nın, bu tür araştırmalar yapan Avukat López'le de randevusu vardı. Psikanalistle işi bitince onu görmeye gidecekti. Muayenehanenin bulunduğu binanın kapısından çıkarken cep telefonu çalmaya başladı. Arayan, kardeşi Fernando'ydu.

“Neredesin?”

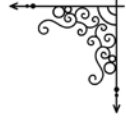
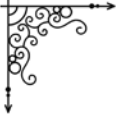
“Psikanalistin muayenehanesinden Şimdi ıktım. Bana bak! Bu doktoru sen mi tavsiye etmiŐtin bana?”

“Yooo... Neden sordun ki?”

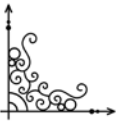
“Yok bir Şey.”

“Dinle! Annemin kalp krizi geçirdiğini haber vermek için aradım seni. Biz de hastaneye gidiyoruz. Horacio’yu Blanca’ya bıraktım. Sen de benimle hastaneye gelmek istersen Blanca ocuĐa bakabileceğini söylüyor.”

María duyduklarını önemsemedi. Kendini bildi bileli aralık ayı aksiliklerle dolu olurdu hep. Üstüne bir de ondan Noel kutlamalarını sevmesini mi bekliyorlardı? Ne korkunç!

2. BÖLÜM

María için hiç de iyi bir gün değildi. Horacio bütün gece ağlamıştı. Carlos defalarca homurdanıp söylenmiş, çocuğu susturmanın bir yolu olup olmadığını sormuştu umutsuzca. Ertesi gün erken kalkıp işe gidecekti ne de olsa. María elinden geleni yaptı ama çocuk bir türlü susmadı. Sonunda bebek de kendisi de uykuya yenik düştüklerinde saat kaç olmuştu, bilmiyordu. Uyandığı zaman çok şaşırdı: Carlos evde yoktu. Karısını hâlâ çok sevdiğini ama içinde buldukları duruma daha fazla dayanamayacağını, nefes almaya ihtiyacı olduğunu yazan bir mektup bırakmış ve gitmişti. Onu da bebeği de terk etmişti. María'yı en çok üzen, Carlos'un, çocuğun doğumunu kaydettiği DVD'yi, tuvalet masasının üzerine çöp torbası gibi bırakmış olması oldu. Göğsünün tam ortasında fiziki, gerçek bir acı ve midesinde sinirden kaynaklanan bir bulantı hissetti. Tüm bu acıların ve bulantının Carlos'un evi terk etmiş olmasından kaynaklandığını anlamasına bile fırsat kalmadan oğlunun ağlaması duyuldu. Bebek acıktığı için ağlıyordu tabii. María onu kucığına aldı; sebepleri farklı da olsa ana oğul, bir süre birlikte ağladılar.

Daha sonra María, Horacio'yu erkek kardeşinin evine bıraktı. Kendisi hastanede annesiyle ilgilenirken çocuğa kardeşinin eşi Blanca bakacaktı. Ablası Carolina'dan

İlk çocuğu olan Horacio, bu aralık ayının başlarında dünyaya gelmişti. Çok güzel ve sağlıklı bir bebektir ama açıklanamaz bir şekilde kapkaraydı. Kömür gibi kapkara... kaderine damgasını vuran ay gibi kapkara... İçinde doğduğu bu kara Noel gibi kapkara... Çocuğun doğmasıyla María'nın tüm hayatı altüst olmuştu. Annesi sinir krizleri geçirmiş, kocası onu kendisine ihanet etmekle suçlamıştı.

Bebeği doğduktan sonra evliliği ansızın yerle bir olan María teselliyi anneanesi Lucía'nın kendisine teslim ettiği günlükte arar: Büyük teyzesi Tita'nın günlüğüdür bu... *Acı Çikolata* ve *Tita'nın Günlüğü*'nden tanıdığımız Tita'nın yazdıklarını okudukça María hem ailesinin en akla gelmeyecek sırlarını öğrenir hem de geçmiş nesillerden kadınlarla bağ kurduğunu hissederek adeta yeniden doğar.

Kara Geçmişim kadınların gücü ve özgürlük mücadelesine dair tutku dolu bir roman.

#latinamerikaedebiyatı #aile #yemek #meksika #geçmişleyüzleşmek #acıçikolata

 can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-6121-8

9 789750 761218